

„Европа“, ние умираме пред очите ти“

Щрихи от еко-протеста в Русе

Могат ли музиката и песента да върнат надеждите на русенци за бъдещето. След напластилите се у тях от десетилетие отчаяние, безпомощност и напразни обещания, днес те са вече уморени. Защото с поезия не могат да се съживят мъртвородените деца, да се церят туморни образования. Поезията все още не е кислород.

Протестните думи, изричани от възрастните през десетте години на хлорните обгазяване в Русе, се подемат и от децата и често звучат като клишета. Но в тях освен безпомощност, се съдържа и желание за пълноценен живот, копнеж за глътка чист въздух. Уморени от напразните обещания на поредица правителства от българска и румънска страна, русенци се обръщат към света. С траурна процесия започна програмата, съпровождаща еко — рок — фестивала в най-големия ни крайдунавски град. Противогаз и черен транспарант с надпис „SOS“ бяха поставени върху Статуята на свободата в центъра на Русе. Солидаризирайки се с протеста, учебните заведения прекъснаха работа, а ученици и студенти почти цял ден на 7 ноември бяха активна публика в еко — рок — фестивала.

— Прекрасно е, че тук, на моста на Дунава, са събрани толкова различни хора — от ученици до народни представители — каза американският журналист Пол Милър от издателската компания в Ню Йорк „Черна звезда“. — В България пристигнаха музиканти от Европа и от Америка. Има и журналисти. Ние, разбира се, не можем да разрешим вашите екологични проблеми, но светът ще научи за тях. И тези, които могат да помогнат и на България, и на Румъния, също ще чуят...

Многобройни и различни по характер протестни действия на русенци, в които редом с възрастните заставаха учители и ученици, предхождаха 7 ноември тази година. Както неповторими са и усещанията в отделните сутрини и вечери, когато хлорните пелени обгръщат града. Русе страда. Един 200-хиляден град загива бавно пред очите на Европа. Затова и повечето лозунги, разлепени около границата на Дунав мост, са призови за внимание и съдействие от страна на Европа.

— Знаем, че запалените свещички, които държим, са много малки и едва ли ще ги забележат в далечните страни, но и малките пламъчета са символи — споделя момиче, което пожела да запази името си в тайна.

— Нашият град е бил много хубав на времето, славел се е като голям търговски център — казва третокурсникът от Механотехникума Явор Йорданов. — А сега почти всяка сутрин се събуждаме в отровна мъгла. Добре би било, ако бебетата се раждаха с противогازی... Само че и това едва ли ще помогне.

— Да живеем в Русе, тук да създаваме семейства и да раждаме децата си — желае Милена Стоянова от VIII „в“ клас в СОУ „Св. Кл. Охридски“.

Как ми се иска днес някой да може да гарантира на тези момчета и момичета, че Русе наистина ще пребъде.

Райна ПЕТРОВА-КАЛЧЕВА